

Val '94



Jóhannes Olsen: - Tað átti at verið uppgávan hjá Ingeborg Vinther, at hon sum formaður í Føroya Arbeidarafelag arbeiddi fyrri sínar limir, og at hon gjørdi hetta innan fyrri karmarnar hjá fakfelagsrørsluni

Fyrrverandi fakfelagsmaður um nýggju vendina í fakrørsluni:

Hon øsir alt upp í ein vavgreyt og fær einki at rigga

- Vit velja politikarar at stýra landinum og fakfelagsfólk at stríðast fyrri hægri tímalønnum og betri arbeidspláss-um. Hesir leiklutir kunnu ikki blandast saman, sigur Jóhannes Olsen

Jóhannes Olsen í Sandavági er 79 ára gamal. Hann hevur verið fakfelagsmaður frá 1951 og til fyrri stuttum.

Fyrstu árin var hann formaður í Sandavágs Arbeidarafelag. Hann hevur eisini verið formaður í Føroya Arbeidarafelag eitt skifti og nevndarlimur har í nógv ár. Jóhannes Olsen hevur arbeitt nógv saman við bæði Óla Jacobsen og Ingeborg Vinther. Hann heldur lítið um tað, at fakfelagsformenninir nú hava stovnað ein politiskan flokk, og at tey nú samstarva við arbeidsgevarafeløgini.

Fakfeløg skulu arbeida fyrri sínar limir

- Eg haldi, at fakfeløgini skulu arbeida fyrri sínar limir

ir, og at hetta skal gerast í fakfeløgnum. Tað haldi eg ikki, at fakrørslan hevur gjørt í seinastuni.

- Serliga eru tað hesi mongu samhugaverkføllini, sum Ingeborg Vinther hevur staðið fyrri. Og so tað, at Føroya Arbeidarafelag fer í verkfall fyrri at stuðla yvimmonnum í Skipara- og Navigatørfelagnum, er burturvið. Hesi fólk liggja so ovarlaga á løntalvuni, at tey als einki hava við tey tímaløntu at gera.

- Tað átti at verið uppgávan hjá Ingeborg Vinther, at hon sum formaður í Arbeidarafelagnum arbeiddi fyrri sínar limir, og at hon gjørdi hetta innan fyrri karmarnar hjá fakrørsluni, sigur Jóhannes Olsen.

- Vit royndu í fleiri ár at stovna eitt landsfelag, sum tað í Danmark nevnt L.O. Øll fakfeløgini tóku seg saman, og Óli Jacobsen og eg kannaðu donsku lógina og gjørdi eitt føroyskt uppskot.

- So var tað, at klaksvíkingar vildu hava Útróðrarfelagið við í hetta felag, men tað bar ikki til, tí útróðarmenn eru bæði arbeidsgevarar og arbeids-takarar - teir áttu bátarnar sjálvir. So tað varð av ongum.

Móti landsstýrinum

- Nú eru arbeidsgevarafelagið og arbeidarafeløgini farin saman móti landsstýrinum, men landsstýrið hevur einki at geva.

- Eg skilji ikki Ingeborg og Óla, og eg veit ikki, hvat endamálið er við tí, tey nú gera.

- Í seinastuni hava tey lagt fram eitt álit, sum arbeidsgevarafeløgini og arbeidarafeløgini í felag hava gjørt.

- Tey siga seg verða nøgd við úrslitið, hóast arbeidsgevararnir í sama máli siga, at lønin skal lækkast. Ingeborg Vinther sigur um sama álit, at hon er nøgd við tað, men at lønin ikki skal lækkast. Hesum vænti eg ikki fer at spyrjast nakað gott burtúr, sigur Jóhannes Olsen.

- Eg finnst at Ingeborg Vinter, tí hon hevur lyndi til at øsa alt upp í ein vavgreyt, og so sleppur hon endanum, tí hon fær einki at rigga.

Ringar royndir av Ingeborg

- Í Vágum hava vit ringar royndir av Ingeborg Vinther. Eitt stríð tók seg upp her vesturi fyrri nøkrum árum síðani, millum handverkara og arbeidsmenn.

- Vit vildu helst sjálvir sleppa at greiða ósemjuna millum partarnar her vesturi, men tað vildi Ingeborg Vinther ikki loyva okkum.

- Úrslitið bleiv, at ósemjan ongantíð varð loyst, og at sambandið millum arbeidarafelagið og handverkara-felagið ongantíð bleiv gott aftur.

- Vit í Vágum hava so-statt royndir, sum prógva, at har Ingeborg Vinther er við í leiknum, spyrst einki gott burtúr, sigur Jóhannes Olsen.

Um Óla Jacobsen sigur Jóhannes Olsen, at hann er

ein vitugur maður og veit meir enn fólk flest.

Óli og reidarnir

- Nú tekur Óli Jacobsen fakmørkini burtur og koyrir alt í einum pulju við arbeidsgevararunum. Tað er nýtt.

- Hansara náttúrligi mót-partur eru reidarnir, men tað hoyrist einki til.

- Eg haldi, at okkurt er spinnandi skeivt, tá fakfelagsfólk og arbeidsgevarar eru so rørandi samd.

- Vit velja politikarar at stýra landinum og fakfelagsfólk at stríðast fyrri betri lønum og arbeidsviðurskiptum. Hesir báðir leiklutir kunnu ikki blandast saman, sigur Jóhannes Olsen.

Dagny

Javnaðarflokkurin og sjúkrahúsini

Maka til møsn og sann-leikareinging, sum tað, Kristianna Rein førir fram í 14. anda í gjár, skal ein leita leingi eftir.

Fyrst eigi eg at siga, at henda sama Kristianna Rein er í gásareygum formaður í stýrinum fyrri Landssjúkrahúsið. Tí í veruleikanum fór hon so óvanliga skjótt í lumman hjá embætisverkinum og er nú bert teirra forlongdi armur og taliror. Um Kristianna Rein skal verða symbol fyrri frælsis-hugsjón tjóðveldismanna, so sær ikki gott út fyrri stevnumiðnum hjá lista E.

Hon hevur enn ikki megnað at ført eina sjálvstøðuga meining fram um viðurskiptini á Landssjúkrahúsinum, men sum danir siga »pynte sig med lante fjer«, ja, tað dugir hon.

Eisini vil hon vera við, at undirritaði ikki hevur røkt sitt starv til fulnar. M.a. tí eg ikki læt meg trýsta av stýrinum og stjóra. Tað er møguligt, at Kristianna Rein heldur, at ein góður landsstýrismaður er hann, sum ger tað, id onnur siga.

Men um so er, so melder Jóannes Eidesgaard »pass«. Sjálvst um somu eita Lindenskov ella Dalsgård.

Fyrsta uppgávan hjá stýrinum er at røkja og hava ábyrgd av viðurskiptunum. So eitt stýri, sum gjøgnum sjúkrahússtjóran longu í mars 1992 sendi umsókn til figgjarnevndina um eyka-játtan uppá 10 mió. kr., átti beinanvegin at lagt frá sær. Tað er í hvørjor inkompetent.



Tað kundi ikki koma sjúkrahússtjóranum illa við, at hann fekk bræv um, at játtanin skuldi haldast. Tað átti at verið arbeidssetningurin longu frá jan. 1992 ella áðrenn.

Nei, starvsfólkini á Landssjúkrahúsinum og sanniliga eisini á Suðuroyar og Klaksvíkar Sjúkrahúsi hava allar góðar grundir at velja javnaðarflokkurin. Vit eru garantar fyrri, at teir borgarligu ikki knappliga skera størsta partin burtur ella kanska privatisera partar av sjúkrahúsinum. Men javnaðarflokkurin er eisini fyrri, at neyðugar broytingar og tillagingar verða gjørdar til frama fyrri sjúkrahúsin, brúkarar og starvsfólk.

Nei, Kristianna Rein. Javnaðarfólk enda ikki sum lummaull hjá øðrum.

Javnaðarfólk vita, hvat tey vilja, men stríðið gongst um tí skalt samstarva við undanstøkkingar.

Jóannes Eidesgaard